

PRESSEMEDDELELSE NR. 86/23

Luxembourg den 25. maj 2023

Domstolens dom i sag C-290/21 | AKM (Levering af satellitpakker i Østrig)

Grænseoverskridende programudsendelse via satellit: Sendelandsprincippet finder også anvendelse på udbydere af satellitpakker

Når en udbyder af satellitpakker skal indhente tilladelse til den tilgængeliggørelse for almenheden, som vedkommende deltager i, fra indehaverne af de omhandlede ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder, skal denne udbyder derfor alene opnå den pågældende tilladelse i den medlemsstat, hvor de programbærende signaler introduceres i den sendekæde, der fører op til satellitten

Sagsøgeren i hovedsagen, Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger Reg. Gen. mbH (AKM), er et østrigsk kollektivt forvaltningsselskab for ophavsrettigheder. Selskabet er indehaver af en licens til brug af musikværker, der giver selskabet ret til, som forvalter, at udøve rettigheder til radio- og TV-udsendelse på østrigsk område. Selskabet Canal+ Luxembourg Sàrl (herefter »Canal+«) er et luxembourgsk TV-selskab, som via satellit udbyder kodede programpakker (satellitpakker) i Østrig fra flere radio- og TV-selskaber i andre medlemsstater, i høj eller standardopløsning.

Introduktionen af hvert af de programbærende satellitsignaler i sendekæden (uplink) foretages oftest af disse radio- og TV-selskaber selv, til tider af Canal+, i disse andre medlemsstater. Et signalbundt, som indeholder hele programmet i høj opløsning og øvrige informationer såsom lyddata og undertekstdata, udsendes. Efter at signalbundtet er blevet »sendt ned« af satellitten, modtages det ved hjælp af satellitmodtageanlæg inden for et dækningsområde. Bundtet bliver herefter opdelt, og brugeren kan tilgå hvert enkelt program på en terminal ved hjælp af en dekoder. De satellitpakker, som Canal+ udbyder, indeholder betalings-TV-programmer og gratis TV-programmer. De gratis programmer er i modsætning til betalingsprogrammerne ikke kodede og kan modtages i standardopløsning af hvem som helst på østrigsk område.

AKM var af den opfattelse, at Canal+ krænkede de rettigheder, som selskabet forvalter, og anlagde et søgsmål ved de østrigske domstole med påstand om i det væsentlige ophør med Canal+'s udsendelse af satellitsignaler i Østrig og betaling af erstatning, idet AKM gjorde gældende, at der i de medlemsstater, hvor udsendelsen eller tilgængeliggørelsen for almenheden via satellit fandt sted, ikke var blevet indhentet en tilladelse til en sådan udnyttelse, og at selskabet ikke havde tilladt udsendelsen i Østrig.

Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) – der skal træffe afgørelse i en revisionsanke, der er blevet iværksat til prøvelse af en dom afsagt af Oberlandesgericht Wien (den øverste regionale domstol i Wien, Østrig), hvori det bl.a. var blevet lagt til grund, at de omhandlede satellitpakker nåede ud til et nyt publikum, dvs. et andet publikum end publikummet for radio- og TV-selskabernes frit tilgængelige udsendelser – har besluttet at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af direktiv 93/83¹ og navnlig artikel 1, stk. 2, litra b), heri. Ifølge

¹ Rådets direktiv 93/83/EØF af 27.9.1993 om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og TV-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel (EFT 1993, L 248, s. 15).

denne bestemmelse finder tilgængeliggørelse for almenheden via satellit kun sted i den medlemsstat, hvor de programbærende signaler under radio- og TV-selskabets kontrol og ansvar introduceres i en ubrudt sendekæde, der fører op til satellitten og ned mod jorden.

Domstolens bemærkninger

Domstolen fastslår, at **når en udbyder af satellitpakker skal indhente tilladelse til den tilgængeliggørelse for almenheden via satellit, som vedkommende deltager i, fra indehaverne af de omhandlede ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder, skal denne tilladelse**, ligesom den, der tildeles det pågældende radio- og TV-selskab, **alene opnås i den medlemsstat, hvor de programbærende signaler introduceres i den sendekæde, der fører op til satellitten.**

Domstolen bemærker indledningsvis, at for at reglen i artikel 1, stk. 2, litra b), i direktiv 93/83 finder anvendelse, skal der være tale om en »tilgængeliggørelse for almenheden via satellit« som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a) og c), der opstiller kumulative betingelser herfor. En udsendelse udgør således en enkelt »tilgængeliggørelse for almenheden via satellit«, hvis den udløses af »den handling [...] at introducere« programbærende signaler »under radio- og TV-selskabets kontrol og ansvar«, hvis disse signaler introduceres »i en ubrudt sendekæde, der fører op til satellitten og ned mod jorden«, hvis disse signaler er »beregnet for almenheden«, og – såfremt signalerne er kodede – hvis »radio- og TV-selskabet giver almenheden midler til at afkode udsendelsen, eller [...] dette sker med dets samtykke«.

Dernæst skal såvel indirekte som direkte udsendelser af TV-programmer, der opfylder samtlige disse kumulative betingelser, anses for hver især at udgøre én enkelt tilgængeliggørelse for almenheden via satellit og dermed for værende udelelige. Imidlertid betyder det forhold, at en sådan tilgængeliggørelse er udelelig, dog ikke, at udbyderen af satellitpakker kan deltage i denne tilgængeliggørelse uden tilladelse fra de berørte rettighedshavere.

Endelig skal en sådan tilladelse bl.a. indhentes af den, som iværksætter tilgængeliggørelsen, eller som deltager i denne, således at vedkommende ved denne tilgængeliggørelse gør beskyttede værker tilgængelige for et nyt publikum, dvs. et publikum, som ophavsmændene til de beskyttede værker ikke havde taget i betragtning, da de gav en anden person tilladelse. En tilgængeliggørelse for almenheden via satellit som den i hovedsagen omhandlede iværksættes af radio- og TV-selskabet, under hvis kontrol og på hvis ansvar de programbærende signaler introduceres i sendekæden op til satellitten. Det er derudover ubestridt, at radio- og TV-selskabet dermed som hovedregel gør de beskyttede værker tilgængelige for et nyt publikum. Dette selskab er dermed forpligtet til at indhente en tilladelse som foreskrevet i artikel 2 i direktiv 93/83.

Domstolen bemærker ligeledes, at **for så vidt som en sådan tilgængeliggørelse for almenheden via satellit anses for kun at finde sted i den medlemsstat, hvor de programbærende signaler introduceres i den sendekæde, der fører op til satellitten, skal radio- og TV-selskabet alene indhente tilladelsen i denne medlemsstat.** Domstolen præciserer imidlertid, at der ved fastsættelsen af det rimelige vederlag til indehaverne for en sådan tilgængeliggørelse af deres værker skal tages hensyn til samtlige faktorer, der er kendetegnende for udsendelsen, såsom det reelle og potentielle seer- eller lytterantal. Den udleder heraf, at **når en del af dette reelle eller potentielle seer- eller lytterantal befinder sig i andre medlemsstater end den, hvori de programbærende signaler introduceres i den sendekæde, der fører op til satellitten, er det, efter omstændighederne, de forskellige berørte kollektive forvaltningsselskabers opgave at finde passende løsninger for at sikre et rimeligt vederlag til rettighedshaverne.**

Domstolen bemærker, at det imidlertid **ikke kan udelukkes, at andre operatører medvirker i forbindelse med en tilgængeliggørelse for almenheden via satellit, således at de gør de pågældende værker eller andre beskyttede frembringelser tilgængelige for et større publikum end det, som det omhandlede radio- og TV-selskab havde påtænkt. I en sådan situation er disse operatørers medvirken ikke omfattet af den tilladelse, som radio- og TV-selskabet har indhentet. Dette kan bl.a. være tilfældet, når en operatør udvider kredsen af personer, som har adgang til denne tilgængeliggørelse, og dermed gør de beskyttede værker tilgængelig for**

et nyt publikum.

Domstolen fastslår i øvrigt, at det følger af 5., 14. og 15. betragtning til **direktiv 93/83**, at artikel 1, stk. 2, litra b), heri **har til formål at sikre, at enhver »tilgængeliggørelse for almenheden via satellit« kun er underkastet den gældende lovgivning om ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i den medlemsstat, hvor de programbærende signaler introduceres i den sendekæde, der fører op til satellitten. Det ville derfor være i strid med dette formål, hvis en udbyder af satellitpakker også skulle indhente tilladelse fra indehaverne af de omhandlede ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder i andre medlemsstater.**

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Følg Domstolen online!

